

(96) Připoj se tedy
ke mně a tančí,
spatří sám sebe
ve mně, jenž mluvím.
Až spatříš, co činím,
smílc o mých tajemstvích.¹⁷⁵
Kdo tančíš, tak vnímej,
co činím, vždyť tvá je
ta lidská bolest,
kterou mám strpět.
Nebyl bys mohl
chápat, čím trpíš,
kdyby ti nebylo
ve mně dáno slovo od otce.
Kdo vidí, čím trpím,
vidí to pro svou bolest.
když to spatří, nestojí,
rozhybe se celý;
kdo se pohne k moudrosti,
má ve mně svůj oddech:
odpočin si ve mně.
Kdo jsem, to poznáš,
jakmile odejdu.¹⁷⁶
Jakého mne vidíš,
takový nejsem,
čím jsem, to spatříš,
jakmile přijdeš.
Když dokážeš trpět,
nemáš utrpení;
uč se proto trpět,
ujdeš utrpení.
To, co ty sám nevíš,
tomu té naučím.
Já jsem bůh tvůj,
ne toho, kdo zradil.¹⁷⁷
199 Chci, aby se svaté duše
sponádaně vypravily za mnou.

¹⁷⁵ Cit. Augustinus, CSEL 57, str. 531,26: *qui videt quod ago tace opera mea.*

¹⁷⁶ Srv. J 13,7.

¹⁷⁷ Srv. SkPt 8; SkTm 32.

Rozpozněj slovo
moudrosti.
Řekni spolu se mnou:
Sláva tobě, otče,
sláva tobě, slovo,
sláva tobě, duchu svatý.
Pokud jde o mne,
zatoužil jsi mne poznat:
Slovem jsem kdysi odsoudil všechno,
a nebyl jsem vůbec zesměšněn já sám.¹⁷⁸
Já jsem skočil,
a ty pochop to všechno.
Až pochopíš, řekni:
Sláva tobě, otče. Amen.⁴

[TAJEMSTVÍ KRÍŽE]

(97) Poté co se Pán s námi zúčastnil tohoto tance, odešel, moji milí, a my jsme byli najednou, jako když někdo zabloudí nebo se ponoří do snu: *prchali jsme*¹⁷⁹ jeden sem, druhý tam. Když jsem viděl, jak trpí, nezůstal jsem při něm v tom utrpení – utekl jsem na Olivovou horu¹⁸⁰ a plakal jsem nad tím, co se stalo.

Když ho v pátek pověsili,¹⁸¹ *nastala o šesté hodině denní po celé zemi tma*.¹⁸² A můj Pán stanul uprostřed jeskyně, prozářil ji a řekl: Jane, tam dole

¹⁷⁸ Cit. Augustinus, CSEL 57, str. 532,17–18: *verbo illius cuncta et non sum lasus in totum.*

¹⁷⁹ Mk 14,50; srv. J 16,32.

¹⁸⁰ O testimoniu Amfilochia z Ikonie k tomuto místu viz výše pozn. 15 na str. 273.

¹⁸¹ Junod/Kaestli se opírají o část rukopisů akt Σ (ὅτε τῷ ἀπουβάρῳ ἀπεκρεμάσθη) a pro výraz τῷ ἀπουβάρῳ přebírají Hilgenfeldovo vysvětlení: transkripcie syrského výrazu pro den přípravy na sobotní odpočinek; ekvivalent řeckého slova παρασκευῆ (srv. Mk 15,42; J 19,14); současně argument pro syrský původ této části Skj. – Jiné rkp. akt Σ nahrazují nezvyklý výraz jiným slovem (ὅτε τῷ στανῶφ ἀπεκρεμάσθη „když ho pověsili na kříž“), či dokonce vloženou větou s přímou řečí (ὅτε τῷ ἄποφ ἔβοῶτο ἀπεκρεμάσθη ὡραὸς ἑκτης ἡμερῆς, lat.: *et quando tolle clamatur, suspensus est hora sexta diurna* – „když zazněl křik: „ukřížuj!“, pověsili ho o šesté hodině denní“, srv. J 19,15 a násl. pozn. 182).

¹⁸² Překlad je v souladu se zprávou synoptiků: o třetí hodině denní (tj. o deváté dopoledne) byl Ježíš ukřížován; o šesté (tj. v poledne) nastala tma; o deváté (tj. o třetí odpoledne) Ježíš zemřel (Mk 15,25,33,34,37 par). Junod/Kaestli se přiklánějí k jiné interpunkci a vztahují slova „o šesté hodině denní“ k první části věty: „Když ho v pátek o šesté hodině denní (tj. v poledne) pověsili...“. Težko však vysvětlit, proč by autor místo synoptické verze volil zkomolenou verzi Janovskou (srv. verše J 19,14 a 18), ve které navíc chybí zmínka o temnotě, jež ve Skj vzápětí hraje významnou roli jako pozadí světelného zjevení.